

Scénář - Vanda Špinková

Paní Vanda Špinková rozená Tomešová se narodila 29. ledna 1935 v Polsku ve městě Faustynow. Když začala válka byla ještě malé dítě.

Já jsem byla malá, bylo mi pět roků, ale pamatuju si to. V neděli to začalo, přišli Němci a my jsme utíkali do lesa a v tom lese jsme byli. Byla zima. Ty mámy, manželé, no všechno s dětma, celá vesnice. A tam jsme byli.

Otec byl během války totálně nasazen v Německu.

Byla to hrozná doba. Byly jsme s maminkou samy, úplně samy. Všecky mužský byli v Berlíně, od nás z té vesnice. Jednou za rok přijel na dovolenou a já, že jsem už si odvykla, no jako malá vid', tak když tatínek přijel, tak já jsem se schovala někam do kůlny a už nevím přesně kam a vůbec mě nemohli najít, protože já jsem se styděla nebo bála nebo já nevím.

Na květen 1945, který přinesl konec války, vzpomíná rozporuplně.

Pak když přišli Rusové, to byla taky hrůza, měli jsme plnej barák vojáků. No bylo to, no bylo to smutný. I když potom už byl konec, tak bylo to hrozný, protože no já nevím, jak bych vám to řekla. Já nevím, jak bych vám to řekla. Nic jsme neměli, oni taky ne a chtěli najíst, že jo. No prostě, no byla jsem malá, ale vím, že to bylo strašný, že maminka furt brečela, no prostě bylo to smutný no.

Po válce z Polska celou rodinu vyhnali, protože byli Češi.

Když bylo po válce, tak se ty státy asi dohodly nebo jak to bylo. Němci šli, že jo, do Německa a tady z toho pohraničí. A my jsme se mohli vrátit zpátky do Čech.

Rodiče dostali pracovní nabídku v Rumburku, kterou přijali.

Někdo přijel tady z Rumburka a říkal jestli máme zájem, tady že je hodně práce. Tady bylo opravdu v Rumburku, ty textilky, ty na ty koberce, tady bylo asi šest závodů nebo sedm. No prostě hodně práce.

Než paní Vanda začala studovat učební obor cukrářka, nebyla její školní příprava nejlepší.

Do školy jsem nechodila, nikdo nechodil. Takže já já jsem šla do školy, když mi bylo 11 roků. A neuměla jsem ani „A“. Dovedete si to představit?

Při výrobě sladkých pochutin v cukrárně, si sama osladila život seznámením se svým budoucím manželem.

A jak jsme tady začali, tak on už se učil. Byl o dva roky starší než já. Pak jsme šli znova do té cukrárny, jenomže pak to znárodnili. Pak se to dalo do těch velkých podniků a oba jsme tam dělali a byla z toho svatba.

Paní Špinkové jsme se taktéž vyptali na rodinu.

Měla jsem dva kluci a vnoučat mám tři kluci a jednu holku, dvojčata byli. A teď mám pravnoučata a zase mám tři kluci a jednu holčičku. Zažila jsem teda hodně jako bolesti. To mi umřel bratr. A teď nedávno, je to sedm roků, mi umřel syn. Vnučka mi řekne: „Babi, jak jsi to mohla vydržet?“, já říkám no a co můžeš dělat. Život jde dál a musí se s tím člověk prostě nějak smířit no.

I po smrti manžela paní Špinková udržuje tradici výletů do lesa se sběrem borůvek.

Celej život jsem chodila na borůvky, ještě loni jsem byla na borůvkách, a ještě bych bejvala šla letos. Mně to sbírání ještě jde a nikdo mě předhonil. Já jsem byla rychlík.

Z nasbíraných borůvek dodnes peče skvělé dorty, sami jsme je ochutnali.

Na závěr jsme se paní Vandy zeptali co by přála naší generaci.

Hlavně bych jim přála, všem lidem, aby nebyla válka. Aby nepoznali ty hrůzy a aby z nich byli hodný lidi.